

Георги Раковски

Сръбската политика
относително на българите...

Всякому человеку натежава неотменна длъжност да брани народните си права с всичките си сили и възможни средства. А който презира и пренебрежава тая свята длъжност, той не е словесен човек, но едно безсловесно животно, кое се проявява на света и свършва живота си, без да остави никакъв спомен от делата си. Отечество и народност са две най-хубави, най-сладки и най-утешителни речи за чувствителний човек и той жертвува за тях всичко, що има най-драгоценно на света.

Похвален е онзи, който може да принесе една настояща и явна полза народу си, а още по-похвален е онзи, който предупреди едно тайно зло, кое се за в бъдущност приуредоува с ласкателство и измама народу му и кое всяк не е в състояние да узнай. А най-паче когато това зло се сплита от човеци познати и щат да се показват уж доброжелатели и приятели, понеже от явнаго неприятеля всяк се пази и взема предосторожните си мерки против неговите дела. Сърбите, ако да се сближават доста тясно по езику си с българите и ако да живеят в непосредствено съседство с тях, обаче всякоги са били смъртни неприятели български и никоги не са престанали да им противодействуват, когато им се е появявало и най-малкое счастливо и благоприятно обстоятелство.

Такива жалостни примери вижда човек твърде много и всичката съхранена история по появлянето им на Балканский полуостров до падението им под турская власт. Омразата е била тук вкоренена в тях, щото в устата им народното име българин се изкривило на...

в. „Бъдъщност“, Белград, края на лятото, 1863 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7412>]